

Sygn. akt II C 1453/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia S.O. Sylwia Łopaczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Nowakowska - Birke

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 roku **w Łodzi**

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko (...) Zespołowi (...) w Ł.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz (...) Zespołu (...) w Ł. kwotę 7.217,00 zł. (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1453/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 września 2014 roku, skierowanym w postępowaniu nakazowym, (...) S.A. w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Zespołu (...) w Ł. kwoty 316.247,47 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że dochodzi w sprawie roszczeń wynikających z zawartej przez nią z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w dniu 16 marca 2013 roku, umowy gwarancyjnej. (...) Sp. z o.o. w W. świadczyła na rzecz pozwanego SP ZOZ-u usługi gastronomiczne w zakresie przygotowywania posiłków wraz z ich dystrybucją na poszczególne oddziały szpitalne, w związku z czym wystawiła na jego rzecz faktury VAT nr (...). Dodatkowo pozwany zobowiązany był zapłacić na jej rzecz kwotę 2.010,45 zł zgodnie z notą odsetkową z dnia 9 maja 2013r.

Na mocy zawartej umowy gwarancyjnej powód zobowiązał się względem (...) Sp. z o.o. w W. do odzyskania przysługujących Spółce wierzytelności względem pozwanego i zagwarantował, że na skutek podjętych przez niego działań dłużnik zapłaci swoje zobowiązania w określonym umową gwarancyjną terminie. Pomimo prowadzonych przez powoda działań pozwany nie zapłacił zobowiązania, w związku z czym powód, jako odpowiedzialny za niedopełnienie zobowiązania dłużnika na podstawie umowy gwarancyjnej, zapłacił równowartość jego zobowiązania w dniu 30 lipca 2013 roku, o czym poinformował pozwanego pismem z dnia 31 lipca 2013r.

Na dochodzoną przez powoda od pozwanego kwotę 316.247,47 zł. składają się następujące sumy pieniężne :

- 267.935,16 zł., tytułem należności głównej,

- 48.312,31 zł., tytułem należnych odsetek wyliczonych na dzień 16 września 2014 roku.

(pozew, k. 2 – 4)

Zarządzeniem z dnia 29 września 2014r. sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu zwykłym.

(zarządzenie k. 46)

W odpowiedzi na pozew, złożonej w dniu 24 października 2014r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zakwestionował zarówno zasadność jak i wysokość roszczenia. Podniósł ponadto zarzut braku czynnej legitymacji procesowej po stronie powodowej. Przyznał, że łączyła go z (...) Sp. z o.o. umowa o świadczenie usług gastronomicznych na rzecz pacjentów (...)ZOZ w Ł., jednak wskazał, że w niniejszym zakresie nie łączyła go żadna umowa z powodem. Zgodnie z § 10 umowy łączącej pozwanego oraz (...) Sp. z o.o., wskazana Spółka nie była uprawniona do podpisania umowy gwarancyjnej z powodem - tj. czynności rozporządzających wierzytelnościami z w/w umowy. Zawarcie umowy gwarancyjnej przez (...) Sp. z o.o. w W. oraz (...) S.A. w Ł. jest dotknięte nieważnością, co w ocenie pozwanego, skutkuje tym, iż powód nie posiada w niniejszym postępowaniu czynnej legitymacji procesowej do dochodzenia roszczenia wobec SP ZOZ w Ł..

Pozwany wskazał także, iż zawarta umowa gwarancyjna jest nieważna z mocy prawa, bowiem zmierzała do obejścia art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej.

(odpowiedź na pozew, k. 52-58)

Ustosunkowując się do powyższego powód wskazał, iż źródłem roszczenia po jego stronie względem pozwanego może być bezpodstawne wzbogacenie, bądź wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela w trybie art. 518 k.c., z uwagi na zapłatę długu, za który pozwany był odpowiedzialny osobiście.

(pismo procesowe, k. 83-103, stanowisko strony, protokół rozprawy z dnia 29.01.2015r., 00:09:42-00:14:14, k. 163)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z dokonaniem przez pozwanego (...) Zespół (...) w Ł. wyboru oferty w trybie przetargu nieograniczonego na świadczenie usług gastronomicznych wraz z ich dystrybucją na poszczególne oddziały szpitalne, zawarł on w dniu 17 grudnia 2012r. z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (wykonawcą) umowę nr (...). Zgodnie z jej postanowieniami pozwany, jako zamawiający, powierzył (...) Sp. z o.o., jako wykonawcy, świadczenie usług gastronomicznych w zakresie przygotowania posiłków z artykułów zakupionych na swój koszt i ryzyko - w ilościach wynikających ze stanu hospitalizowanych pacjentów, z uwzględnieniem zaleceń dietetycznych wraz z ich dystrybucją na poszczególne całodobowe oddziały szpitalne stacjonarne i dziennego pobytu. (§ 1 umowy).

W § 10 umowy strony ustaliły, że wykonawca nie mógł przenosić wierzytelności przysługujących mu w stosunku do pozwanego na osoby trzecie, bez jego zgody wyrażonej na piśmie pod rygorem nieważności, w tym również na podstawie art. 867 k.c. w związku z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. oraz dokonywać jakichkolwiek innych czynności rozporządzających wierzytelnością.

(umowa nr (...), k. 62-70, k. 167)

(...) Sp. z o.o. w W. wystawił na rzecz pozwanego w dniu 06.03.2013r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 121.454,24 zł., w dniu 04.04.2013r. nr MSWiA (...) na kwotę 132.741,41 zł., w dniu 06.05.2013r. nr MSWiA (...) na kwotę 129.193,74 zł. oraz notą odsetkową 1 w dniu 09.05.2013r. na kwotę 2.010,45 zł.

(faktury, k. 20-22, nota, k. 23)

W dniu 16 lipca 2013 roku powód zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę gwarancyjną. Jako jej przedmiot, w § 1 umowy, wskazano przeprowadzenie przez (...) S.A. siedzibą w Ł. w imieniu kontrahenta – (...) Sp. z o.o. wszelkich czynności prawnych i faktycznych mających na celu odzyskanie wierzytelności wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie przysługujących kontrahentowi w stosunku do dłużnika - (...) Zespołu (...) w Ł. (załącznik nr 1). Ponadto powodowa Spółka zapewniła, iż na skutek podjętych przez nią działań związanych z restrukturyzacją wierzytelności, dłużnik zapłaci swoje zobowiązania wobec kontrahenta do dnia wskazanego w załączniku nr 1 do umowy, tj. w terminie 14 dni od dnia zawarcia niniejszej umowy.

Zgodnie z § 6 umowy, Spółka (...) odpowiadała za niedopełnienie obowiązku spełnienia zobowiązania przez dłużnika, w sytuacji gdyby jej działania nie doprowadziły do spłaty w całości lub w części jego zobowiązań we wskazanym powyżej terminie.

Spółka mogła jednak zwolnić się od obowiązku naprawienia szkody, jaką poniósłby kontrahent w związku z brakiem zapłaty przez dłużnika w uzgodnionym terminie poprzez zapłatę równowartości jego zobowiązań na dzień faktycznej płatności Spółki (§ 7). W przypadku dokonania przez powoda zapłaty równowartości zobowiązań dłużnika na rzecz kontrahenta na podstawie niniejszej umowy gwarancyjnej oraz przepisów prawa cywilnego (...) S.A. uzyskiwał roszczenie względem dłużnika.

W załączniku do umowy, jako kwotę należności głównej pozwanego wskazano 321.935,16 zł. (na podstawie faktur z dnia 06.03.2013r. nr MSWiA (...) na kwotę 60.000 zł., z dnia 04.04.2013r. nr MSWiA (...) na kwotę 132.741,41 zł., z dnia 06.05.2013r. nr MSWiA (...) na kwotę 129,193,75 zł.) oraz kwotę należności na podstawie not odsetkowych – 2.010,45 zł.

(umowa z załącznikiem nr 1, k. 14-19)

Pismem z dnia 16 lipca 2013 r. powód oraz (...) Sp. z o.o. poinformowały pozwanego o zawarciu powyższej umowy gwarancyjnej. Jako termin, do którego (...) S.A. zobowiązał się do uzyskania zapłaty od pozwanego Szpitala wskazano dzień 29 lipca 2013r. Pozwany otrzymał przedmiotowe pismo w dniu 17 lipca 2013r.

(pismo (...) Sp. z o.o., k. 24-25, potwierdzenie wysłania, k. 28)

(...) S.A. uiścił w dniu 30 lipca 2013r. na rzecz (...) sp. z o.o. równowartość wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego w wysokości 321.239,64 zł. Poinformował pozwanego o dokonanej wpłacie pismem z dnia 31.07.2013 r. i wezwał go jednocześnie do zapłaty wskazanych kwot wraz z odsetkami za opóźnienie.

(potwierdzenie przelewu, k. 33, pismo z dnia 31.07.2013r., k. 29)

(...) Sp. z o.o. nie uzyskała zgody na piśmie od pozwanego SP ZOZ w Ł. w zakresie dokonania czynności rozporządzających wierzytelnościami wynikającymi z łączącej jej z pozwanym umowy nr (...) z dnia 17 grudnia 2012 r.

(pismo z dnia 22.12.2014r., k. 158)

Organ założycielski pozwanego - Województwo (...) nie wyraził zgody na zmianę wierzyciela w trybie art 54. ustawy o działalności leczniczej. Dyrektor SP ZOZ A. Ś. (1) zarządzająca pozwanym Szpitalem od 11 lutego 2011r. nie wyrażała zgody na zawarcie umowy gwarancyjnej przez (...) Sp. z o.o. z (...) S.A., nie wiedziała o niej wcześniej.

(okoliczność bezsporna, ponadto: zeznania A. Ś., protokół rozprawy z dnia 29.01.2015r., 00:37:11-00:44:45, k. 164)

Pozwany próbował porozumieć się z powodem w sprawie rozłożenia wierzytelności na raty, jednak spotkał się z odmową. Od momentu otrzymania przez pozwanego Szpitala zawiadomienia o spłacie wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o., wskazana Spółka nie zwracała się do niego z żądaniem zapłaty zaległych należności.

(zeznania A. Ś., protokół rozprawy z dnia 29.01.2015r., 00:37:11-00:44:04, k. 164)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w tym z załączonych do akt sprawy dokumentów oraz zeznań A. Ś. (1).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód (...) S.A. zawarł z (...) Sp. z o.o. w dniu 16 lipca 2013 roku umowę gwarancji.

Stosownie do treści art. 391 k.c. jeżeli w umowie zastrzeżono, że osoba trzecia zaciągnie określone zobowiązanie albo spełni określone świadczenie, ten, kto takie przyrzeczenie uczynił, odpowiedzialny jest za szkodę, którą druga strona ponosi przez to, że osoba trzecia odmawia zaciągnięcia zobowiązania albo nie spełnia świadczenia. Może jednak zwolnić się od obowiązku naprawienia szkody spełniając przyrzeczone świadczenie, chyba że sprzeciwia się to umowie lub właściwości świadczenia.

Zawarte w umowie przyrzeczenie dłużnika rodzi zobowiązanie odszkodowawcze (gwarancyjne), którego treścią jest naprawienie szkody na wypadek braku świadczenia przez osobę trzecią. Gdy nie zachowa się ona w sposób przewidziany w umowie (nie zaciągnie zobowiązania, nie spełni świadczenia), gwarant jest zobowiązany naprawić poniesioną przez beneficjenta gwarancji szkodę. W ten sposób powstaje obowiązek odszkodowawczy gwaranta, który odpowiada za brak rezultatu z umowy gwarancyjnej, a nie osoba trzecia. Gwarant odpowiada z umowy nawet wtedy, gdyby podjął wszelkie możliwe środki, by osoba trzecia wykonała zobowiązanie. Odpowiada niezależnie od tego, czy i jakich starań dołożył.

Umowa o świadczenie przez osobę trzecią (umowa gwarancji) nie rodzi po stronie osoby trzeciej żadnych obowiązków. Wierzyciel (beneficjent gwarancji) także nie nabywa w stosunku do osoby trzeciej żadnych uprawnień. Umowa ta stanowi jedynie przyrzeczenie dłużnika (gwaranta), że osoba trzecia zaciągnie zobowiązanie lub spełni świadczenie, lecz osoby trzeciej nie zobowiązuje ani do zaciągnięcia zobowiązania, ani do spełnienia świadczenia. Jednakże zachowanie osoby trzeciej stanowi podstawę odpowiedzialności gwaranta – dłużnika. Jeśli dłużnik naprawił szkodę lub spełnił świadczenie, rodzaj łączącego go z osobą trzecią stosunku określa treść roszczeń regresowych do tej osoby.

Ponieważ skutkiem zawarcia umowy gwarancyjnej jest powstanie zobowiązania dłużnika, gdzie świadczenie polega na naprawieniu szkody, jaką poniósł wierzyciel przez to, że osoba trzecia nie zachowała się tak, jak wedle zapewnienia dłużnika powinna się zachować, podkreślić należy, iż dłużnik (gwarant) nie odpowiada za osobę trzecią, nie spełnia zamiast niej świadczenia, ale spełnia własne świadczenie. Jeżeli dłużnik naprawił szkodę lub spełnił świadczenie, wówczas rodzaj stosunku łączącego go z osobą trzecią określa treść roszczeń regresowych do tej osoby. (A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 391 Kodeksu cywilnego, Lex 2011r.) Umowa regulowana treścią art. 391 k.c. o świadczenie przez osobę trzecią (umowa gwarancji) należy do umów o charakterze względnym i nie wynikają z niej dla podmiotu trzeciego żadne obowiązki. Naprawienie szkody przez gwaranta bądź skorzystanie przez niego z przewidzianego w art. 391 k.c. uprawnienia przemiennego do spełnienia przyrzeczonego świadczenia jest spełnieniem własnego zobowiązania na rzecz odbiorcy przyrzeczenia, nie zaś spłatą cudzego długu, toteż nie powoduje automatycznie wstąpienia w sytuację prawną wierzyciela. (tak samo Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 10 października 2013r., V Aca 353/13, Lex nr 1422546)

Z powyższych względów w rozpoznawanej sprawie nie znajduje zastosowania przepis art. 518 § 1 pkt 1 k.p.c., na który powołuje się strona powodowa, w myśl którego osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście (...).

Art. 518 k.c. reguluje materię tzw. subrogacji ustawowej, polegającej na tym, że w sytuacjach w nim wskazanych osoba trzecia, spłacając wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty i w tym zakresie wstępuje w prawa zaspokojonego wierzyciela.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, że pozwany nie wyraził zgody na spłatę należności wobec (...) Sp. z o.o. Zatem rozważenia wymaga, czy źródła przysługującego powodowi roszczenia należy upatrywać w art. 518 § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem przewidziana w tym przypadku spłata wierzyciela jest dokonywana w interesie osoby trzeciej i nie wymaga zgody dłużnika.

Podkreślić raz jeszcze należy, iż powołany przepis dotyczy osoby trzeciej, która aby mogła wstąpić w prawa zaspokojonego wierzyciela, musi płacić cudzy, a nie własny dług (A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 518 Kodeksu cywilnego, Lex 2011r.). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód (...) S.A. dokonał spłaty własnego długu, spełniając własne świadczenie wynikające z umowy gwarancji. Tym samym, wbrew twierdzeniom powoda, nie wstąpił on w prawa zaspokojonego wierzyciela – (...) Sp. z o.o. W okolicznościach niniejszej sprawy nie mamy do czynienia ze zmianą wierzyciela na gruncie art. 518 k.c.

(...) S.A. (gwarant) z tytułu samej umowy gwarancji nie nabył w stosunku do pozwanego (osoby trzeciej) żadnych uprawnień umownych i roszczeń. Mogłyby one wynikać z odrębnego stosunku łączącego go z pozwanym Szpitalem, jednak takiego pomiędzy stronami niniejszego sporu nie ma.

Powód podstawy swojego roszczenia upatrywał także w bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanego, dlatego zasadne jest wskazanie, że bezpodstawne wzbogacenie jest szczególnym zdarzeniem prawnym, w wyniku którego bez podstawy prawnej powstaje nowa sytuacja, polegająca na wzroście wartości majątku po stronie podmiotu wzbogaconego, kosztem jednoczesnego pogorszenia sytuacji majątkowej lub osobistej osoby zubożonej. Bezpodstawne wzbogacenie na gruncie art. 405 k.c. ujmowane jest szeroko. Stanowi ono samoistne źródło zobowiązania. Powstaje niezależnie od tego, w jaki sposób lub za czyją sprawą ktoś uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby (tak wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CSK 152/07, LEX nr 465613). W orzecznictwie wskazuje się, że między zubożeniem i wzbogaceniem musi zachodzić tego rodzaju zależność, aby można uznać, że są to dwie strony tego samego przesunięcia jakiejś wartości z jednego majątku do drugiego.

Przyjmując, że powód spełniając świadczenie spłacił dług pozwanego Szpitala, co powodowało zwolnienie pozwanego z konieczności regulowania należności na rzecz (...) Sp. z o.o. i tym samym wiązało się z powstaniem po jego stronie bezpodstawnego wzbogacenia przejawiającego się w zmniejszeniu jego pasywów, wskazać należy, iż pociągało za sobą skutek w postaci zmiany wierzyciela.

W tym stanie rzeczy ostateczna ocena zasadności roszczenia powoda powinna być dokonana w oparciu o treść art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217j.t.), który stanowi, iż czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący.

Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Czynność prawna dokonana z naruszeniem wskazanego przepisu jest nieważna (ust. 6).

Mając na uwadze powyższe, przy przyjęciu, że zawarta przez powoda z wierzycielem pozwanego Szpitala – (...) Sp. z o.o. umowa skutkowałą zmianą wierzyciela, do jej zawarcia, zgodnie z powołanym art. 54 ust. 4 ustawy o działalności leczniczej, wymagana była zgoda podmiotu założycielskiego. Okolicznością bezsporną na gruncie niniejszej sprawy było, iż zgoda taka nie została wyrażona.

Przytoczyć tutaj należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 9 stycznia 2015r., V CSK 111/14 (Legalis nr 1180624), zgodnie z którym kategoria „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z.”, przyjęta w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, nie jest pojęciem dogmatycznie - prawnym, którym m.in. posługuje się doktryna prawa cywilnego. Jest to formuła przyjęta przez

ustawodawcę jedynie na użytek ustawy o działalności leczniczej w intencji objęcia nią wielu przypadków zmiany wierzyciela. Nie można zatem zakładać, że chodzi tu o jakiś wyczerpujący katalog takich czynności prawnych, ograniczony jedynie do przelewu wierzytelności (w jego różnych wariantach, m.in. w wariantcie powierniczym), instytucji zbliżonych do przelewu (np. indosu wekslowego) lub nawiązujących do konstrukcji przelewu (np. różnych form faktoringu). Zamierzeniem ustawodawcy nie było na pewno budowanie zamkniętego katalogu czynności wspomnianych w art. 54 ust. 5 ustawy przy założeniu, że obejmuje on jedynie takie czynności prawne, w którym zmiana podmiotu uprawnionego (wierzyciela) stanowiłaby niezbędny element konstrukcyjny danej czynności (np. właśnie cesja, indos wekslowy, faktoring, forfaiting). Chodziło raczej o ogólne wskazanie na takie czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Nie ma tu zatem znaczenia sama dogmatycznie - prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Innymi słowy, ustawodawca na pewno zmierzał do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z. - u, dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy (patrz również wyrok SN z dnia 6 czerwca 2014 r., I CSK 428/13, Lex nr 1511113).

Wobec powyższego, należy uznać, iż umowa gwarancji zawarta między (...) S.A a (...) Sp. z o.o., jako dokonana z naruszeniem art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej, a więc sprzeczna z prawem, jest nieważna, zgodnie z art.58 par. 1 k.c., bowiem mimo, że należała do grupy czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela, została zawarta bez wymaganej zgody organu założycielskiego szpitala.

Mając na uwadze nieważność przedmiotowej umowy, za bezpodstawnie wzbogaconego na gruncie niniejszej sprawy nie może być uznany pozwany Szpital, ale (...) Sp. z o.o., który uzyskał korzyść majątkową, bez podstawy prawnej.

Reasumując, niezależnie od przyjęcia, czy źródłem roszczenia strony powodowej jest zmiana wierzyciela dokonana na gruncie art. 518 § 1 pkt 1 k.c., czy też bezpodstawne wzbogacenie pozwanego, wobec spełnienia własnego świadczenia gwaranta i braku stosunku łączącego go z osobą trzecią (dłużnikiem), również skutkujące zmianą wierzyciela, wobec nieważności umowy gwarancji z uwagi na jej sprzeczność z dyspozycją art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej, powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu. Powód (...) S.A. przegrał proces w całości, zatem Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego (...) Zespołu (...) w Ł. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 7.217 zł, na którą złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł, ustalone zgodnie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.